

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Crida a Europa

Protesta inèdita pel vet a Carles Puigdemont, Oriol Junqueras i Toni Comín. L'eurocambra es constitueix sense els tres eurodiputats catalans.

10
anys

Avís de CiU

Artur Mas avisa el president del govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, que no compti amb CiU si frena l'autogovern.

20
anys

Impagats

Barcelona té acumulats 90.625 milions de pessetes en multes i impostos impagats, segons les dades oficials de l'Institut Municipal d'Hisenda.

Full de ruta

David Portabella

Mahou mata la 'intifacha'

Els historiadors alerten contra l'afició del periodisme a batejar com a dies històrics moments del present que no han superat encara el certificat del pas del temps, així que per una vegada s'imposava la prudència. Quan l'èpica de quedar-se a casa per la pandèmia va caducar, un exèrcit d'homes i dones intrèpids de Madrid es va llançar al carrer amb una voluntat insurreccional al crit de *¡libertad!* contra el govern de Pedro Sánchez. Els seus uniformes eren d'una estètica terrible: jerseis de la marca Spagnolo lligats al coll, bosses de mà Louis Vuitton... I el seu camuflatge base era el carrer Núñez de Balboa –ni un guió d'*El Ministerio del Tiempo* ho hauria millorat!–, des d'on va irradiar l'epopeia a altres indrets. Madrid és una ciutat que ha regalat als llibres d'història èpics aixecaments com el del 2 de maig del 1808 contra els francesos, així que la prudència de l'historiador invitava a la reflexió sobre l'abast de la revolta del maig del 2020.

El primer dia que obrien els bars en fase 2, els insurrectes sorgits del carrer Núñez de Balboa de Madrid canviaven el crit de *¡libertad!* per una cervesa i el conte es va acabar

I més quan el 23 de maig l'exèrcit dels jerseis lligats al coll va exhibir que tenia carros de combat: ells no s'enfilaven a un Nissan Patrol per desconvocar una manifestació, sinó que desfilaven en descapotables i 4x4 per la Castellana amb crits terribles com ara *¡vivimos en una dictadura, nos están matando!* tot i tenir dinar calent a casa. Doncs bé, que disculpin els historiadors, però ja s'ha esperat prou per saber què en quedarà de la *intifacha* o *revolta dels cayetanos*. I aquest humil racó del diari decreta la mort de la *intifacha* i desvela la seva autòpsia: va morir per la Mahou o, si ho prefereixen, la Mahou la va matar. El primer dia que obrien els bars en fase 2, els insurrectes van canviar el crit de *¡libertad!* per una cervesa a la terrassa i el conte es va acabar. Aspirava a la glòria i a un moment estel·lar de la humanitat com els de Stefan Zweig, però la revolta es va ofegar amb la primera canya ben tirada. Si un dia va a Madrid i veu l'aixeta de Mahou en un bar, recordi que està davant la versió contemporània de *La rendició de Breda*.

Tribuna

Agustí Colomines i Companys

Això sí que és un drama

S'ha encès la polèmica després de l'emissió de la sèrie bilingüe *Drama* a TV3. No podia ser d'una altra manera. Les xarxes socials han estat l'escenari d'un debat apassionat sobre la barreja del català i el castellà en un intent, diuen els seus responsables, de representar, fidelment, la realitat social a la petita pantalla.

ELS CONFESSO que gairebé no miro mai la televisió. Ni TV3 ni cap altra. No ho faig per esnobisme progre, sinó perquè prefereixo fer-me jo mateix el menú audiovisual. Amb això vull dir que no veig la televisió en directe però recupero del web de les televisions aquells programes que m'interessen. Per exemple, per seguir parlant de TV3, no m'he perdut cap dels extraordinaris 24 capítols de *This is art*. Com promet la propaganda, i és ben cert, amb un llenguatge àgil i molt entretingut, Ramon Gené fa un recorregut pel desig, l'èxtasi, l'amor, la inspiració, la soledat, la bogeria, la fe, la por, la tristesa, el dolor, la gelosia, l'esperança i la vanitat. És un programa que ena-

mora que, si no m'erro, l'emeten a altres hores de la matinada. Tant és! El futur dels audiovisuals passarà, com vaig sentir dir a Tatxo Benet, pels continguts. L'espectador seleccionarà com veure'ls i en quin mitjà visionar-los, ja sigui la televisió, una tauleta o mitjançant l'ordinador. De fet, *Drama* és una producció bilingüe de TVE (català-espanyol) emesa pel seu canal a xarxes i que TV3 ha emès tal qual. El problema s'esdevindrà si no puc triar un contingut amb locució o subtítols en català perquè en el futur no me l'ofereixi ningú.

EL MITJÀ no modificarà la llengua. No hauria de modificar-la, si més no. Ni pot bandejar-la ni maltractar-la. Totes les llengües nacionals fan esforços perquè això no passi. Per què nosaltres hem de ser diferents? La polèmica sobre l'ús del castellà en una sèrie de TV3 és repetitiu. *Polònia* és un dels programes més castellanitzats de la cadena, inclús mentalment, cosa que em sembla força més greu. No és tan sols l'ús permanent del castellà, cosa que no fa-

rien amb l'anglès si fessin sortir Donald Trump, sinó que tot l'imaginari polític d'aquest programa és espanyol. Segurament, els rics productors del programa al·leguen la mateixa excusa que els productors de la sèrie per justificar la inserció del diàleg en castellà.

LA NOVA CONTROVÈRSIA lingüística m'ha arribat just quan estic seguint una sèrie danesa a Filmin, la plataforma de cinema i sèries en línia que també té FilminCAT i que no ofereix el mateix. La sèrie s'emet en VO amb subtítols en castellà i català. L'inconvenient és que, per defecte, els subtítols són en espanyol, i, per tant, cada vegada que sintonitzo un capítol he de fer l'esforç de canviar-los. Després em trobo, a més, amb una traducció matussera, amb faltes, gramaticalment incorrecta. Fa plorar, la veritat. És el mateix que passa amb els diaris digitals o amb les traduccions catalanes dels diaris en paper. L'ús de la llengua és propi d'analfabets i el català s'imposa. Entre tots estem matant la llengua. Això sí que és un drama.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Dretes o esquerres? Catalans!

■ Al programa *Planta baixa* de TV3, li pregunten al portaveu de PDeCAT, Eduard Pujol, si és de dretes o d'esquerres. Així, sense alternatives. Aquesta pregunta està bé per als espanyols, però a Catalunya la pregunta és si ens sentim catalans o més espanyols que catalans (o espanyols del tot).

Els primers són els que volen que Catalunya pugui decidir el seu futur. Els segons són els del 155, els que volen la monarquia borbònica, els que volen la judicialització de la política, els que volen que seguim formant part de l'Estat espanyol.

També hi ha els menfotistes, que no són ni carn ni peix.

Perquè, deixant a part els extremitistes, en aquests dos grups hi ha gent que se sent de dretes que tenen bona sensibilitat pels temes socials, i gent d'esquerres que són catòlics i ben conservadors.

Especialment els socialistes, cal que tots siguin fidels al centralisme del PSOE? No hi ha catalans d'ideologia socialista que estimen Catalunya? On són els descendents d'en Pallach?

ISIDOR PRENAFETA
Lleida

El monument de Colom

■ La polèmica sobre el monument de Colom a Barcelona no és nova. Surt de tant en tant. En l'entretant, crec que més que una estàtua dedicada a una persona concreta, ha esdevingut el símbol del final de la Rambla i l'encontre amb el mar. Així mateix, un punt de referència geogràfic més de la ciutat. En el seu moment, l'artista Miralda va idear el casament oficial entre l'estàtua de la Llibertat de Nova York i l'estàtua de Colom. Amb el projecte es volia simbolitzar l'intercanvi de la cultura americana i

l'europea. Som molts els turistes que hem visitat l'estàtua de la Llibertat i són molts els turistes que a la Rambla venen a veure l'estàtua de Colom. Ara torna de nou la polèmica sobre si s'ha de treure o no. És més fàcil destruir que construir. Descontextualitzar l'estàtua i donar-li valor en el context actual és un repte necessari, si no volem començar a treure o amagar totes les escultures, pintures, obres d'art, obres literàries, perquè des de segons quina perspectiva que no sigui l'actual, moltes o ben bé totes serien encurrades o s'haurien d'enderrocar.

EULÀLIA RODRÍGUEZ PITARQUE
Torroella de Montgrí i l'Estartit
(Baix Empordà)

La temperatura

■ La temperatura puja quan les nostres defenses lluiten contra alguna cosa, quan a dins del nostre cos hi ha dos bàndols enfrontats. En una so-

cietat passa el mateix. Aquí, a Espanya, ha pujat la temperatura. També hi ha dos bàndols enfrontats. Ha crescut la crispació. S'ha intentat que el govern caigui. Potser l'ofensiva no ha acabat. (...)

De fet, no volia parlar d'aquesta febre. Volia parlar de la febre de les persones. I dels controls de temperatura que es fan i es faran a molts llocs per detectar i evitar que els que porten el virus puguin propagar-lo. A partir d'ara, els venedors, i els defensors, formaran part del nostre panorama. Els venedors d'aparells de control. I els defensors dels drets individuals. Amb la pandèmia moltes empreses han crescut i d'altres s'han enfonsat. Amb la pandèmia ens controlen més. Algunes vegades envaint els nostres drets. Podem negar-nos que ens mesurin la temperatura? I que ens analitzin la sang?

MARTÍN MARTÍNEZ
Barcelona